

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. I. P.**, bývajúcej v I., proti odporcovi **V. O. I. P.**, bývajúcemu vo V., zastúpenému JUDr. Pavlom Novotným, advokátom v Dolnom Kubíne Radlinského 46, **o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp.zn. 5 C 157/2007, v konaní o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. mája 2012 sp.zn. 7 Co 350/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline z 23. mája 2012 sp.zn. 7 Co 350/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok rozsudkom z 30. júna 2011 č.k. 5 C 157/2007-87 vysporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, (ďalej len BSM) účastníkov konania, tak, že do výlučného vlastníctva navrhovateľky prikázal nehnuteľnosti a hnuťelné veci, uvedené vo výrokovej časti rozsudku v zostatkovej hodnote 44 243,83 €. Do výlučného vlastníctva odporcu prikázal hodnotu osobného motorového vozidla a zostatok na účte stavebného sporenia, spolu v hodnote 2 711,65 €. Odporcovi uložil povinnosť uhradiť zostatok nesplatených úverov, a to vo výške 2 238,19 € a 22 841,70 €. Navrhovateľku zaviazal zaplatiť odporcovi na vyrovnanie podielov sumu 33 306,03 € do 90 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške

740,25 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na preukázanú hodnotu majetku patriaceho do BSM, a s prihliadnutím na pasíva tohto majetku, vychádzajúc z toho, že podiely účastníkov majú byť rovnaké, dospel k rozhodnutiu o zrušení a vyporiadaní BSM tak, ako uviedol vo výrokovvej časti svojho rozsudku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a pri rozhodovaní o povinnosti zaplatiť súdny poplatok prihliadol k skutočnosti, že navrhovateľke súd v konaní priznal oslobodenie od súdnych poplatkov.

Krajský súd v Žiline uznesením z 23. mája 2012 sp.zn. 7 Co 350/2011 odmietol odvolanie odporcu podľa 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p., keď mal za to, že odvolanie nespĺňalo zákonné náležitosti. Uviedol, že z obsahu spisu zistil, že v predmetnej veci bol odporcovi v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 6. apríla 2011, č.k. 5C 157/2007-58 ustanovený opatrovník. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29. apríla 2011. Súd prvého stupňa v konaní pokračoval s opatrovníkom odporcu a vo veci samej rozhodol na pojednávaní dňa 30. júna 2011 napadnutým rozsudkom, ktorý doručil ustanovenému opatrovníkovi – Mestu Ružomberok dňa 4. augusta 2011. Z vyššie zistenej skutočnosti, týkajúcej sa vzniku a trvania vzťahu zastúpenia odporcu opatrovníkom, začala lehota na podanie odvolania plynúť doručením rozsudku súdu prvého stupňa opatrovníkovi odporcu a uplynula dňa 19. augusta 2011. V súvislosti s popísaným rozhodnutím urobil odporca v zákonnej lehote na podanie odvolania procesné podanie – ústne do zápisnice, ktoré označil ako odvolanie s tým, že ho odôvodní súdu dodatočne, lebo mu bol dňa 18. augusta 2011 odovzdaný rozsudok na prvostupňovom súde. Takéto podanie sa podľa odvolacieho súdu v súdnej praxi (čiastočne i v právnej teórii) označuje za blanketné (poprípadе blanketárne alebo blanketové) odvolanie. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že podľa § 204 ods. 1 veta prvá O.s.p. odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. V zmysle § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Zároveň § 205 ods. 2 O.s.p. vymedzuje dôvody, jedine ktorými je možné odôvodniť odvolanie proti rozsudku. Odvolací súd mal za nepochybné, že odvolanie odporcu, ktoré vykonal v zákonom stanovenej lehote, nespĺňalo náležitosti tohto opravného prostriedku v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Odvolací súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 48/2000 zo 6. októbra 2001, v zmysle ktorého nestačí len podať prípustný opravný prostriedok, ale treba ho podať

„zákonom ustanoveným postupom“, t.j. postupom, ktorý rešpektuje zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti. Z uvedeného princípu výkladu právnej normy podľa názoru odvolacieho súdu vychádzal tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 2Cdo/151/2005 (publikovanom v časopise *Zo súdnej praxe* č. 2/2009). K procesným podmienkam v odvolacom konaní od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., ktorým bol novelizovaný O.s.p., patrí aj to – v rámci zavedenej zásady koncentrácie konania – že odvolateľ bol povinný v podanom odvolaní a v určitom obmedzenom čase – v odvolacej lehote – uviesť údaje o tom, z akého dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa napáda. Ak tieto dôvody v odvolaní chýbajú, ide o vadné podanie, ktoré musí odvolateľ doplniť v určenej lehote 10 dní na výzvu prvostupňového súdu podľa § 209 O.s.p., najneskôr však do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolací súd zdôraznil, že neakceptácia blanketného odvolania, ako riadneho odvolania, nie je právnym záverom, ktorý by znemožňoval účastníkovi konania domáhať sa súdnej ochrany (konkrétne preskúmania rozhodnutia odvolacou inštanciou), ak dôvodne v odvolacej lehote nemohol realizovať úkon mu priznaný procesnými predpismi. Občiansky súdny poriadok výslovne v § 58 ods. 1 pamätá na takúto situáciu a umožňuje súdu odpustiť zmeškanie lehoty, ak ju účastník alebo jeho zástupca zmeškal z ospravedliteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Ide však kvalitatívne o odlišný prípad oproti blanketnému odvolaniu. Tomuto stanovisku zodpovedá i rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení zo 14. júla 2011 sp.zn. 3Cdo 106/2011 uviedol, že lehota na odvolanie je zákonná lehota, ktorú súd nemá oprávnenie predĺžiť. Ak sa účastník konania zo závažného dôvodu (zdravotnej, sociálnej a podobnej povahy) nachádza v situácii, ktorá mu neumožňuje podať odvolanie v rámci odvolacej lehoty, zákonným predpokladaným prostriedkom na odstránenie negatívnych procesných dôsledkov zmeškania uvedenej lehoty a prípadnej tvrdosti zákona nie je „návrh na predĺženie lehoty na odvolanie“ podaný ešte pred uplynutím odvolacej lehoty, ale návrh na odpustenie zmeškania lehoty na odvolanie podaný po jej uplynutí za podmienok uvedených v § 58 O.s.p. Odporca spolu s opravným prostriedkom žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty nepodal, preto odvolací súd nemal inú možnosť ako jeho podanie odmietnuť.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, ktorý ho žiadal zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Svoj mimoriadny opravný prostriedok odôvodnil s poukazom na § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., keď mal za to, že odmietnutím odvolania mu odvolací súd odňal ako účastníkovi možnosť konať pred súdom. Uviedol, že

rozsudok mu bol zo strany súdu odovzdaný osobne do rúk dňa 18. augusta 2011 a následne 19. augusta 2011 podal ústne do zápisnice súdu odvolanie s tým, že ho dodatočne odôvodní, nakoľko si na obranu svojich práv chcel zvoliť právneho zástupcu. Toto podané odvolanie i odôvodnil podaním zo dňa 31. augusta 2011. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) zo dňa 6. októbra 2010, sp.zn. 5 Cdo 268/2009, ktoré riešilo prakticky totožnú vec a bol v ňom vyslovený názor, ktorý vylučoval aplikáciu rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 151/2005, na ktoré poukázal odvolací súd. Rovnako za neprilievavý označil odporca odkaz odvolacieho súdu na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 106/2011, nakoľko toto rozhodnutie riešilo situáciu, kedy bol podaný návrh na predĺženie zákonnej odvolacej lehoty. Mal za to, že právny záver odvolacieho súdu nebol správny, nakoľko vady odvolania odstránil, a to ešte pred predložením veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Navrhovateľka sa k dovolaniu nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania, skúmal najskôr, či týmto opravným prostriedkom je napadnuté také rozhodnutie, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. totiž dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné

(nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.). Dovoláním odporcu napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodit' z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací súd neobmedzil len na okolnosti, z ktorých dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho opravného prostriedku

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím je napr. uznesenie, ktorým odvolací súd nesprávne odmietne odvolanie ako oneskorene podané (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 23, ročník 1994), rovnako aj uznesenie o zastavení konania pre nedostatok procesnej podmienky, ak záver súdu o tejto otázke nie je správny a konanie v skutočnosti nedostatkom podmienky konania netrpí (porovnaj rozsudok uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 82, ročník 2002). O takúto vadu môže

ísť aj vtedy, ak odvolací súd odvolanie z dôvodu, že nemá náležitosti, odmietne, hoci pre tento záver nebol daný zákonný dôvod. V preskúmvanej veci ide práve o túto uvedenú vadu konania a rozhodnutia odvolacieho súdu.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2; ak boli dodržané podmienky podľa § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1 (§ 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p.).

Súd prvého stupňa uznesením vyzve toho, kto podal odvolanie neobsahujúce náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/. Ak sa aj napriek výzve súdu odvolanie nedoplní alebo ak ide o oneskorené odvolanie alebo podané tým, kto naň nie je oprávnený, predloží súd prvého stupňa odvolanie na rozhodnutie odvolaciemu súdu (§ 209 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 211 ods. 1 prvá veta O.s.p., ak súd prvého stupňa nesprávne postupoval podľa § 209 ods. 1, odvolací súd sám vyzve toho, kto podal odvolanie, aby doplnil chýbajúce náležitosti, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/.

Zo spisu súdu prvého stupňa vedeného v predmetnej právnej veci vyplýva, že odporca prevzal osobne na súde dňa 18. augusta rozsudok súdu prvého stupňa, nakoľko tento rozsudok

bol doručovaný opatrovníkovi odporcu, ktorý mu bol v konaní ustanovený. Koniec odvolacej lehoty pripadol, vzhľadom na doručenie rozsudku opatrovníkovi odporcu, na deň 19. augusta 2011, ktorý deň odporca na súde do zápisnice uviedol, že podáva odvolanie, ktoré doplní v určenej lehote. Toto podanie potom jeho zástupca doplnil podaním zo dňa 31. augusta 2011, ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa 2. septembra 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach (porovnaj sp.zn. 3 Cdo 32/2005 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe č. 25/2009, ale i ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. sp.zn. 2 Cdo 124/08, 2 M Cdo 5/09, 3 Cdo 219/09, 5 Cdo 183/07, ako aj dovolateľlom uvádzané rozhodnutie sp.zn. 5 Cdo 268/2009) uviedol, že rozsah a dôvody odvolania môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať. Toto právo však môže využiť len do uplynutia odvolacej lehoty (§ 205 ods. 3 O.s.p.). Zákon ale nerieši procesnú situáciu, keď odvolanie nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p., a teda aké právne dôsledky má odstránenie väd odvolania (doplnenie dôvodov) až po uplynutí odvolacej lehoty, avšak pred rozhodnutím odvolacieho súdu o odvolaní. Hoci § 205 ods. 3 O.s.p. umožňuje odvolateľovi rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania len do uplynutia lehoty na odvolanie, zo žiadneho ustanovenia nevyplýva, že by sa toto obmedzenie vzťahovalo aj na možnosť odvolateľa odstrániť vadu odvolania a dodatočne doplniť, čoho sa v odvolacom konaní domáha. Uvedené ustanovenie sa týka lehoty, v ktorej môže odvolateľ rozširovať rozsah a dôvody odvolania, neurčuje ale lehotu, v ktorej má odvolateľ možnosť odstrániť vady podaného opravného prostriedku. Ak k odstráneniu vady odvolania dôjde do rozhodnutia odvolacieho súdu, je právne významné, že v čase jeho rozhodovania (§ 154 ods. 1 O.s.p. a § 167 ods. 2 O.s.p.) je vada odstránená; irelevantné je, či k jej odstráneniu došlo po súdom určenej lehote na odstránenie vady alebo po uplynutí odvolacej lehoty

V danom prípade odvolateľ vady odvolania odstránil (a doplnil odvolanie o dôvody) ešte pred predložením veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Irelevantné bolo, že k odstráneniu došlo po uplynutí odvolacej lehoty .

Dovolací súd nepovažuje za náležitý odkaz odvolacieho súdu na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 151/2005 (tiež uverejnené v časopise Zo súdnej praxe č.17/2009) a tiež na rozhodnutie sp.zn. 3 Cdo 106/2011. Dovolanie účastníka odmietajúce rozhodnutie dovolacieho súdu v prvej predmetnej právnej veci je založené na tom, že

odvolací súd správne ustálil, že účastník ani po výzve súdu prvého stupňa vady odvolania neodstránil, resp. odvolanie nedoplnil o náležitosti v zmysle poučenia súdu prvého stupňa a z jeho odvolania ešte ani v čase rozhodovania odvolacieho súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom nevyplývalo, v čom účastník konkrétne videl nesprávnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa alebo jeho postupu. V rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 106/2011 dovolací súd riešil situáciu z hľadiska návrhu na predĺženie zákonnej lehoty na odvolanie, o čo však nešlo v predmetnej veci, kedy odporca včas, t.j. v zákonnej lehote, podal odvolanie do zápisnice súdu s tým, že ho po zvolení si právneho zástupcu doplní o dôvody, čo aj do rozhodnutia odvolacieho súdu urobil.

Odvolací súd sa neriadil ani ustanoveniami § 209 ods. 1, § 211 ods. 1 prvá veta a § 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p. v znení od 15. októbra 2008. Ak odvolanie nemá náležitosti uvedené v § 205 ods. 1 a 2 O.s.p., možno ho odmietnuť, len ak odvolací súd nemôže pre nedostatok týchto náležitostí postupovať v opravnom konaní tak, ako mu ukladá zákon, t.j. prejednať ho a rozhodnúť o ňom a zároveň ten, kto odvolanie podal, bol súdom prvého stupňa (§ 209 ods. 1 O.s.p.) alebo odvolacím súdom (§ 211 ods. 1 O.s.p.) vyzvaný a správne poučený o tom, ako má chýbajúce náležitosti doplniť. Je zrejmé, že súd plní svoju povinnosť podľa § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1 O.s.p. bez ohľadu na to, či odvolacia lehota už uplynula.

Odporca preto dôvodne vytýkal, že konanie a z neho pochádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu má vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na vadu, ktorá napĺňa skutkovú podstatu ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., dovolanie odporcu je prípustné a zároveň je tiež dôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2014

**JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová